

De joves a adults, el relleu a CDC es consagra

El procés de negociació de l'Estatut a Catalunya ha consagrat definitivament la regeneració política de CDC. Personatges com Francesc Homs o David Madí, estrets col·laboradors d'Artur Mas, han contribuït decisivament a cuinar un bon èxit per a Convergència en el debat estatutari.

En més d'una ocasió, columnistes i polítics de diverses formacions havien augurat el declivi de CiU quan desapareixés del primer terme polític el lideratge absolut del president Jordi Pujol. Deien que, com un castell de cartes, la cosa es desmuntaria. Els més agosarats anaven més ellà, asseguraven que CiU es partiria: per una banda CDC; per l'altra, UDC. Així, Convergència esdevindria marginal, fagocitada per la pressió d'ERC a l'esquerra i per la del PP i Unió a la dreta.

Fins i tot, ja es parlava d'un desembarcament dels social cristians al PP a l'estil bavarès. Així s'augurava, si més no. També es qüestionava la capacitat de lideratge d'Artur Mas, en una federació i un partit amb sectors ideològics molt diversos. Potser aquestes prediccions es feien per la tendència política d'avançar fets, que tendeix a ser tremendista, com va passar amb l'escissió del PI a ERC, o la d'EUiA a ICV. En teoria, segons els pronòstics, totes dues formacions ja haurien hagut d'haver desaparegut.

El fet és que, lluny d'això, Artur Mas i els seus col·laboradors principals han aconseguit –i des de l'oposició– culminar un procés de renovació interna de CDC, que ha quedat definitivament consagrat en el procés de redacció i negociació de l'Estatut a Catalunya. David Madí, Francesc Homs, Oriol Pujol o Joaquim Form són alguns dels noms que han protagonitzat aquesta renovació interna de CiU, articulada al voltant del lideratge del secretari general de CDC, Artur Mas.

Liberals sobiranistes. El relleu generacional de CDC ha estat protagonitzat per sectors que no van viure els pactes de la transició i que, per tant, no es veuen lligats, ni generacionalment ni ideològicament, a les renúncies d'aquest procés constitutiu. Aquesta generació tampoc no va protagonitzar les estratègies polítiques dels darrers governs de CiU, que van menar als pactes amb el PP.

Ideològicament, la regeneració de CDC també ha aclarit tendències polítiques. Jordi Pujol va aconseguir amb Convergència aglutinar diversos corrents ideològics sota el paraigua d'un catalanisme que també abraçava diverses intensitats. La fórmula va ser molt encertada, vist el seu èxit, en una Catalunya que sortia del pou del franquisme, on la tradició democràtica havia quedat escapçada per més de quaranta anys de repressió.

Les noves generacions que avui ja són en la direcció de la Convergència han canviat de fórmula. L'ambigüitat necessària per poder abastar totes les sensibilitats ideològiques de la Convergència primigènia ha quedat relegada per un discurs més concís, que es defineix com a "liberal" i "sobiranista", i fins i tot, en alguns casos, s'assimila el sobiranisme a una via gradual cap a l'"autogovern ple" de Catalunya, que en petit comitè reconeixen sense embuts que és el mateix que la independència.

Els col·laboradors d'Artur Mas. La renovació de CDC ha estat feta sota el lideratge de Mas. De fet, un dels reptes de l'actual secretari de la formació era la renovació interna, després del llarg període de lideratge de Jordi Pujol.

Alguns dels nous dirigents de CDC ja van participar en càrrecs de l'anterior

Francesc Homs, a l'esquerra, membre de la ponència redactora de l'Estatut, i David Madí, a la dreta, portaveu de Convergència.

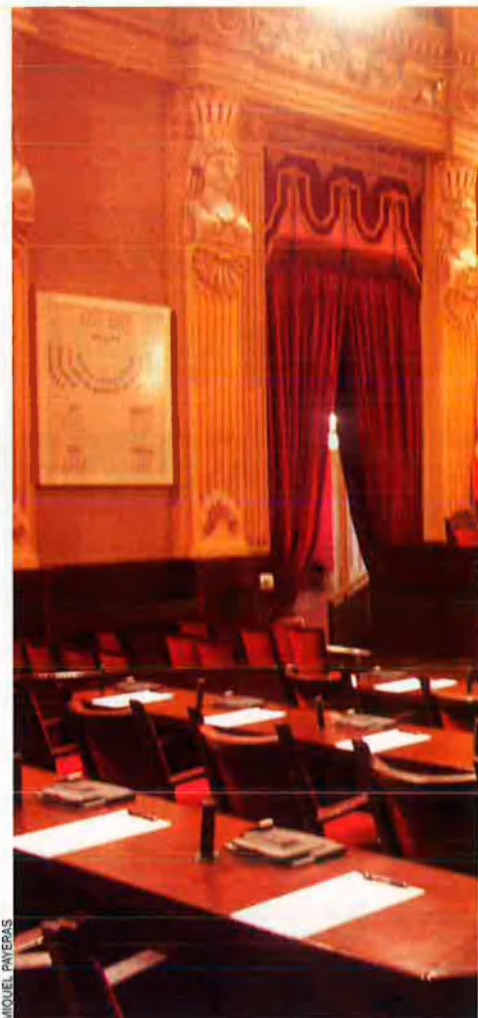
La renovació interna de Convergència ha assumit un discurs més concret que el dels seus predecessors, definit com a liberal i sobiranista

administració. Aquest és el cas, per exemple, de David Madí, que havia estat cap del Gabinet d'Estudis del Departament d'Interior, cap del Gabinet del Conseller d'Economia, fins a arribar a secretari de Comunicació del Govern de la Generalitat, quan Artur Mas era conseller en cap. Madí va ser un dels responsables principals de les campanyes de les eleccions municipals del 2003 i de les del Parlament de Catalunya del 2003, i de les del Congrés de Diputats del 2004. Actualment és portaveu de Convergència, i un dels principals col·laboradors d'Artur Mas. També Francesc Homs, membre per Convergència de la ponència parlamentària redactora del projecte de nou Estatut de Catalunya, ha passat per experiència de govern. El treball en l'àmbit de la redacció del nou text català l'ha configurat com una de les peces clau de l'actual Convergència. Homs havia format part de l'estructura política i de govern de CiU. Del 1996 al 2000 va ser cap del gabinet del conseller de Governació. Després, fins al 2001, fou cap del gabinet del conseller de la Presidència. I fins al 2003, va ser director general d'Afers Interdepartamentals del Departament de la Presidència.

A més de l'estreta col·laboració amb Artur Mas, en l'òrbita de Govern, tant Madí com Homs tenen també en comú el pas pel sindicat universitari FNEC (Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya). Al Parlament, amb Homs, hi coincideix Oriol Pujol i Ferrussola. El fill de l'expresident de Catalunya també havia participat en feines de govern, en aquest cas va ser secretari del Departament de Treball, Indústria, Comerç i Turisme del 2000 al 2003. Oriol Pujol també ha desenvolupat feina de partit, concretament a Barcelona, on ha estat regidor de l'Ajuntament. També és regidor de Barcelona Joaquim Forn. Actualment Forn també és president de la federació de Barcelona de CDC, des que ho va deixar de ser Artur Mas. La seva militància ja prové de les JNC.

En l'àmbit territorial, Dolors Batalla, exalcaldessa de Valls, actualment portaveu del grup de CiU d'aquest ajuntament, és un reflex d'aquesta nova generació convergent, com també ho és Carme Vidal, vicesecretària general de Benestar, Identitat i Cultural de CDC, a la demarcació de Lleida.

Enric Rimbau

MICHEL PAVEBAS

Un debat inútil. No serví per donar llum a cap aspecte de la qüestió fonamental que la política balear té plantejada en aquests moments. Què passarà amb la reforma de l'Estatut? Doncs no se sabia, no se sap i comença a ser pertinent sospitar que mai no se sabrà. Un president Jaume Matas acorralat per la força dialèctica dels portaveus del PSOE, Francina Armengol, i del PSM, Pere Sampol, no encertava a contestar a cap pregunta. Només oferia dades estadístiques que, segons ell suposa, demostren "científicament", "objectivament", "evidentment", "indubtablement" i "lògicament" que a Balears tot va la mar de bé. Hi hagué un moment de la lectura de l'inventari que va fer el president que arribà a quantificar les freqüències del tren de Mallorca, entre les rialles dels diputats asseguts als bancs opositors, les més discretes dels periodistes i la cara d'estupor de més d'un diputat del PP.

Poques vegades, molt poques si és que no fou l'única, un debat que se suposa de política general autònoma ha estat plantejat com aquest pel president de torn: aferrant-se a un guió previ del qual desgranava dades i més dades, a quina